

Sygn. akt I CZ 137/11

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi I. G. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego
z dnia 27 lipca 2009 r.,
w sprawie z wniosku D. G.
przy uczestnictwie I. G.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2012 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 16 grudnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę I. G. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 27 lipca 2007 r., jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Zażaleniem z dnia 7 czerwca 2011 r. uczestniczka I. G. zaskarżyła to postanowienie wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wskazała, że wbrew ocenie Sądu, wskazane przez nią okoliczności wskazują, że zachodzi podstawa do wznowienia postępowania, stosownie do treści art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi, a nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów jawnych z materiału poprzedniego postępowania, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienia SN : z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36; z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00 i z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, niepublikowane). Nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość.

Powołane przez skarżącą okoliczności w postaci gwałtownego pogorszenia się sytuacji materialnej uczestniczki oraz niewłaściwe określenie przez Sąd wartości jednego ze składników majątkowych, tj. jego „przeszacowanie” nie stanowią nowej okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i nie odpowiadają

żadnej z określonych w kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania, a w szczególności art. 403 § 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienia SN : z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, niepubl.; z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36 i z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, niepubl.). Uczestniczka, niewątpliwie miała świadomość, w jakiej sytuacji majątkowej się znajduje w toku postępowania i mogła na to zwrócić uwagę, nie była to bowiem „okoliczność nieujawnialna”. Odnosząc się natomiast do dokonanej wyceny jednego ze składników majątkowych to należy wskazać, że argumentacja przedstawiona przez skarżącą zmierza *de facto* do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sądy obu instancji. Tymczasem skarga o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, dopuszczalnym w sytuacjach określonych ustawowo. Należy także mieć na względzie fakt, że skarżąca jako uczestnik postępowania miała prawo składać wnioski dowodowe zmierzające do wykazania, że wartość majątku dorobkowego ma określoną wartość, miała też prawo kwestionowania dokonanej wyceny. Z tego też względu argument, że o tym, iż wartość mieszkania okazała się niższa niż ustalił to Sąd, dowiedziała się po zakończeniu postępowania, jest nieprzekonywający.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy trafnie ocenił, że skarga nie została oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c. i ją odrzucił, co przesądza o bezzasadności zażalenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.